

Sjælland maa trøste sig med, at Landet forsvares gennem Sjællands Forsvar, selv om det selv skulde blive besat af Fjenden.

Jeg skal endnu kun gjøre een Bemærkning, og det er den, at jeg Sympathiserer med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Vedreborg), naar han ved en Seilighed, jeg tror, det var ved Finantslovens Behandling, sagde, at naar vi skulde komme ud af de Forhold, vi nu ere i, maatte man vistnok komme til at anerkjende de Urimeligheder, der nu en Gang vare gjorte — han kaldte det Urimeligheder, naturligvis fra sit Standpunkt. Det Sympathiserer jeg ganske med; jeg tror ogsaa, at naar vi skulde komme ud af disse Forhold, maa disse saakaldte Urimeligheder anerkjendes. Jeg tror virkelig ikke, at nogen Opposition nogensinde vil drive det til, at den Fæstning, som nu forhaabentlig snart bliver bygget, bliver sløfet. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem fra Horsens (Waser), naar han hver Gang han har talt om en hvilken som helst Ting, ender sit Foredrag med: „Fremdeles mener jeg, at Kjøbenhavns Befæstning bør ødelægges“, kan spare sig Uleiligheden. Han har derved taget en stor Mand fra gamle Dage til Forbillede, som sagde dette overfor Carthago; men jeg tror, han har glemt Noget, og det er, at Kjøbenhavn ikke er Carthago. Det ærede Medlem sidder her midt i Kjøbenhavn, medens Cato sad i Rom lige overfor Carthago. Han har endvidere glemt, at han aldrig bliver Cato, selv om han vedbliver at gjentage denne Sætning hver eneste Dag. Derfor tror jeg, at hvis den Mand vilde handle klogt, skulde han opgive det. Det er naturligvis interessant hos en Mand som Cato, som virkelig satte det igjennem; men det bliver lidt kedeligt, naar man ikke kan sætte det igjennem.

Clausager: Den ærede Krigsminister har ikke alene i Dag, men adskillige Gange tilforn gjort sig Uleilighed for at overbevise ikke blot dette Thing, men ogsaa Befolkningen, om de af ham foranstaltede Forsvarsmidlers Nødvendighed. Jeg vil selvfølgelig ikke paa nogen mulig Maade gaa ud fra, at den ærede Minister ikke har handlet efter sit bedste Skjøn om, hvad der tjener til Fædrelandets Lyk og Gavn, men jeg vilde dog overordentlig gjerne tillade mig at rette et eneste Spørgsmaal til den meget ærede Minister, og det er simpelthen dette, om han i Virkeligheden, Alt vel beset, kan mene, at Foranstaltninger, der have mødt en saa bestemt Modstand i hele Befolkningen og navnlig i Repræsentationen, i Farens Døielik kan tænkes at være i Stand til at afværge

Faren fra Fædrelandet og kort sagt yde et godt Værn for Danmarks Selvstændighed. Hvis den ærede Minister vil bevare mig dette Spørgsmaal ganske kort, vil jeg være ham taknemlig.

Krigsministeren (Wahnsjö): Jeg vil dertil sige, at jeg selvfølgelig har den Tro, thi ellers vilde jeg ikke have været med til at iværksætte disse Foranstaltninger. Jeg forstod iøvrigt ikke det ærede Medlem ganske rigtigt, men jeg antager, at hans Mening var den, at disse Foranstaltninger ikke skulde kunne yde det tilsigtede Forsvar, fordi de vare anlagte imod Befolkningens Villie, altsaa det ærede Medlems Mening var maasseden, som saa ofte er kommen frem, at Soldaterne ikke vilde slaas saa godt i provisoriske Værker som i andre. Hvis det er Meningen, tror jeg, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Naar Soldaten kommer ind, og Fædrelandet virkelig er i Fare, er jeg overbevist om, at Enhver, enten han saa hører til Venstre eller Høire, vil gjøre sin Pligt og være glad ved, at man ikke har forsømt det, som tidligere Erfaringer have vist, var saa overordentlig skjæbnsvangert at forsømme. Jeg tror ikke, at det politiske Standpunkt har det allermindeste med denne Sag at gjøre. Historien har mange Exempler derpaa. Jeg skal blot for at nævne et sige, at i Begyndelsen af Trederne fik Tydsland en ny Hærorrdning, provisorisk, imod Rigsdagens Mening, og der gik flere Aar hen med Konflikt. Kort efter kom man til at bruge denne Hærorrdning, i 1864 og 1866, men jeg tror ikke, man har mærket det allermindeste til, at Befolkningen var vred paa Regjeringen, fordi den havde handlet paa egen Haand, tvertimod paastjømmede de preussiske Soldater i høj Grad, at de havde en udmærket Hærorrdning.

Den fungerende Ordfører (Holstein-Vedreborg): Jeg vil begynde med at forvare mig imod, at jeg skulde have sagt, at jeg vilde anerkjende Krigsministerens Urimeligheder, naar vi en Gang skulde komme ud af disse Forhold; det har jeg sikkert ikke sagt. Jeg tror overhovedet ikke, at jeg har udtalt Noget, der kan forstaaes i den Retning, den ærede Minister har nævnt, men jeg veed ikke, hvortil han sigtede, jeg veed kun, at det, han udtalte, er ganske forskjelligt fra min Tankegang og utvivlsomt heror paa en Misforstaaelse. Jeg anser det nødvendigt strax at sige dette, for at det ikke skal blive betragtet, som om jeg havde indrømmet noget Saadant, og for at